

Új város

XXVII. évfolyam

5. szám

2015. május

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

KI AZ INTERNET URA ÉS PARANCSOLÓJA?

0% 25% 50% 75% 100%

Az ICANN decemberi átalakulásának tétje:
Globalizált vagy széttöredezett világháló.

Fadi Chehadé elnök nyilatkozik.

12312
45632
45667856784536346
4365648456543246813

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncomanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dsárida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolare.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Mozaik

- 4 Képzések és kezdeményezések
Összeállította: Tóth Judit

Interjú

- 6 Politikus leszek Gomában
Fogarasi Sarolta

Nézőpont

- 8 Fejes Annamária
Szabó Zoltán
Paksy Eszter

Fókuszban

- 10 Ki az Internet ura és parancsolója?
Giulio Meazzini

Lelkiség

- 13 Isten „dologgá” lett
Doriana Zamboni
- 14 Isten nagy „találmánya”
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Megéri kockáztatni
Prokopp Katalin

Megkérdeztük

- 20 Hogyan örül nekünk Isten?
Ezio Aceti

Udvarló kerestetik
Francesco Châtel

A mise nem ér véget
Szilárd Gábor és Anna

Aktuális

- 22 Édesanyaként, mint Mária
Chiara Lubich

Társadalom

- 24 Sokak barátja: Don Bosco
Mauro Mantovani

Velünk történt

- 26 Tudom, sokat kell még fejlődnöm
Nagy Márta

Itallal kínáltak
Perlaki Flórián

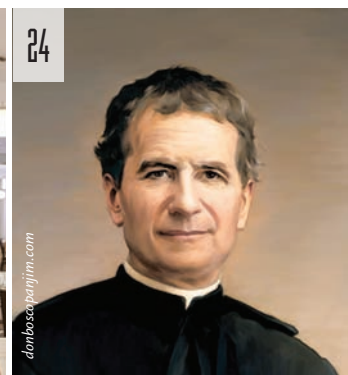
Mese

- 28 Vadrózsa a fodrásznál
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit

- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

AKADÁLYMENTESÍTÉS FELSŐFOKON

Néhány hetet mozgáskorlátozott betegársakkal voltam együtt egy kórházi osztályon. Egyikük, aki szobatársam is volt, kitüntetett barátságával, így általa közelebről bepillanthattam, milyen hétköznapijainak vannak egy olyan embernek, aki néhány éve kerekesszékekben él, és azért küzd, hogy naponta párszáz lépést meg tudjon tenni egy protézis segítségével. Mindannyian fogyatékosak vagyunk, ki ebben, ki abban, csak ügyeskedünk, hogy ezt minél jobban leplezzük egymás, de leginkább magunk előtt. Mennyivel okosabban tennénk, ha segítséget kérnénk az orvostól, gyógytornásztól, az önkormányzattól, bárkitől. Hisz akár éveket várhatunk egy új OEP-támogatott protézisre, arra, hogy megjavítsák a járdát a házuk előtt, alacsonyabb fellépő legyen a boltnál, netán akadálymentesített bejárat. Sorstársaink is reményt adhatnak, hisz hasonló helyzetben élnek, ők igazán megértenek. Ezért is olyan érthetetlen szerepjátásunk. A zsidó hagyományban az ötvenévenként tartott Jubileum (Jóbél) alkalmával az adósság fejében elidegenített mezők és házak visszatértek eredeti tulajdonosukhoz, a rabszolgák felszabadultak, az adós tartozásait elengedték. Az igazság és a béke visszatérésének ünneplése volt ez, az emberek és javak általános felszabadulása. Sok a személyes és közös adósságunk, rabszolgaságunk most, a 21. század elején is, és az egyház megajándékoz minket az év végén kezdődő irgalmasság jubileumi évével. Alkalom lehet ez arra, hogy szabadabban, maszkok nélkül álljunk Isten és egymás elé, és így könnyebben megtaláljuk a korlátainkkal való együttélés útját-módját. A szentév kezdetén a vatikáni bazilika Szent Kapuját december 8-án fogják megnyitni, többek között azért, mert ekkor lesz a II. Vatikáni Zsinat lezárásának 50. évfordulója, és – amint Ferenc pápa emlékeztetett rá április 11-én, a szentévet meghirdető bulla közzétételkor –, a zsinat ledöntötte azokat a „magas falakat, amelyek túl sok időn át bezárták az egyházat egy kiváltságos erődítménybe”. A zsinat nyomán az egyház „kilépett egy új világba, hogy hirdesse az evangéliumot”, ahogyan XXIII. János mondta: „az irgalmasság orvosságát

© Depositphotos.com / Arkady Chudbylin

A székesegyházak bibliai jelenetekkel díszített bejárata jelképezi a Jézushoz vezető „szűk kaput”.

használva, ahelyett, hogy a szigor fegyverét ragadta volna magához”.

A pápa egy újdonsággal állt elő: elrendelte, hogy minden székesegyházban és a kegyhelyeken is a szentév során álljon majd nyitva egy hasonló irgalmasság kapu, hogy a jubileumot helyi szinten is lehessen ünnepelni. Ezzel az első keresztény közösségek hagyományához tér vissza, amikor minden templom ajtaját a Jézushoz vezető „szűk kapunak” tekintették, és ennek megfelelően tisztelték.

Ha a társadalom elfogadó tud lenni, akkor mindenki nyit, sőt kapuvá is képes válni. ■

Képzések és kezdeményezések

Egyiptom

„A nő hozzájárulása a békéhez” elnevezésű projekt Kairó legszegényebb negyedében kilencven kislányt, nagyobb lányt és anyukát támogat. Ennek keretében segítik, hogy a bennük rejlő képességek felszínre kerüljenek. A projekt mozgatórugója a Fokoláre Mozgalom civil szervezete, mely kézműves műhelyeket, tanfolyamokat, egészségnevelési és pszichológiai kurzusokat, művészeti- és játéktevékenységet ajánl fel. Az elmúlt hónapokban tanfolyamot indítottak a sajtótermékek környezetbarát módon történő előállításáról. Ez a kurzus elnyerte a Környezetvédelmi Minisztérium védnökségét, mely elismerte a módszer innovatív jellegét is.

Forrás: www.amu-it.eu

Costa Rica

A „Ideas Productivas” elnevezésű program közel ötszáz szegénysorban élő nőt támogat a fővárosban. Választ akarnak adni ezzel arra, hogy a nők szegényebbek, mint a férfiak, és ezért különböző tanfolyamok beindítását tervezik, például a mezőgazdasági vállalkozás, az újrahasznosítás, a kozmetika, a grafikai tervezés, a kutyakozmetika területén, de képeznek divatészer-, élelmiszer- és pékárú eladókat, valamint cukrászdai felszolgálókat is.

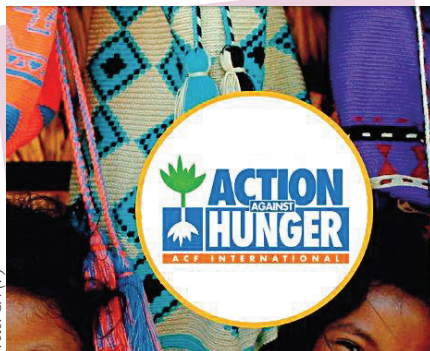
Forrás: fides.org

Olaszország

Hétszáz gyertyát gyűjtöttek meg Padovában, az Erbe elnevezésű téren, pontosan annyit, mint amennyi menekült a Földközi-tengerbe fulladt április végén az észak-afrikai partok és Szicília között. A kezdeményezésre néhány óra leforgása alatt az okostelefonnak köszönhetően közel háromszáz ember érkezett a térre. A „Fiatal Demokraták” szervezték ezt a gyertyagyűjtést a reménytelenség áldozatainak emlékére.

„Nincs olyan megnyilvánulás, mely túlzás lenne azzal kapcsolatban, ami történt” – szögezte le az egyik padovai önkormányzati képviselő, majd hozzáfűzte: „Megdöbbenett, milyen sok helybeli és külföldi vett részt.” Miután meggyűjtötták a gyertyákat, a jelenlevők megfogták egymás kezét és néhány pillanatnyi csendet tartottak, imádkoztak a hétszáz áldozatért, miközben azon gondolkodtak, mit tehetnének még.

Fotó: CN (7)

Mauritánia

Szárazság és éhínség sújtja folyamatosan az országot, melynek déli részén a helyi közösségek elhatározták, hogy mezőgazdasági és tejfeldolgozó szövetkezeteket hoznak létre, valamint olyan élelmiszernövények kifejlesztésébe kezdtek, melyek étrend-kiegészítőként hasznosíthatók. Ezenfelül átültetik a mandarinfákat olyan területekre, ahol még az aszályos időben sincs akkora szárazság.

Forrás: actionagainsthunger.org

Kenya

„Meg kell találni a módját annak, hogy mindenki élvezhesse a föld termését.” Ferenc pápa mondta ezt a FAO 38. ülésén, ami Nairobiban nagy lelkesedést váltott ki. Kenyában a Pápai Missziós Művek tagjai válaszképpen úgy döntöttek, hogy az egyházmegye, a szerzetesi kongregációk és a seminaristák műveletlen földterületeit rendelkezésre bocsátják azért, hogy élelmet termeljenek, amit a legszegényebbeknek juttatnak el.

Forrás: Agenzia Cisa

Mexikó

Ha az ember egy kevés vizet vagy élelmet felajánl, az hóstettnek számíthat. Mexikóban működik a „Patrona” elnevezésű csoport, több mint húsz éve tizenöt nővel dolgozik, akik a városukat átszelő vágányok mellett állnak, hogy a jobb jövő reményében Amerikába érkezett sok-sok menekültnek vizet és élelmet osszanak. A helyi püspök arra emlékeztetett, hogy „azért, mert valaki a reménytelenségből érkezik, nem jelenti azt, hogy étel nélkül kell hagynunk.”

Forrás: Agenzia Fides

Nepál

Az Egészségügyi Világszervezet szerint a világon élő 39 millió vak 80 százaléka olyan betegségben szenved, mely gyógyítható lenne, de alacsony jövedelmük miatt erre mégsem kerül sor. Jól tudja ezt Sanduk Ruit nepáli orvos, aki az elmúlt húsz évben ingyen vagy szimbolikus összegért operált meg százezer nőt, idős embert, gyermeket szürkehályoggal és ezzel megmentette szemük világát. Az a vágy hajtotta, hogy a legszegényebbekért éljen (ő maga is alacsony származású ember), és fölfedezett egy olyan módszert, melynek következtében egy szürkehályog-műtét csak három és fél dollárba kerül.

Forrás: tilganga.org

Politikus leszek Gomában

Egy fiatal politológus hallgató gondolatai a közéleti szerepvállalásról, elhatározásai és felkészülése a küzdelemre.

Micheline Mewendikével, aki jelenleg a Sophia Egyetem politológus hallgatója, Firenze mellett, Loppianóban, az egyetem által szervezett Winter-School kurzuson ismerkedtem meg februárban. Meghatározó élményt jelentett számomra a vele való ismeretség és nem csak a kulturális különbözőség miatt. Egy rendkívül éleslátású személyiség bontakozott ki előttem személyes élettörténetének és hivatásának megismerésén keresztül. Gomából, a Kongói Demokratikus Köztársaságból származik, ahol az emberek napi szinten megtapasztalják a korrupt politikát, az etnikai villongásokat, és ahol sokak számára nem adott a tiszta ivóvízhez, oktatáshoz jutás. Micheline egy olyan mozgalom alapítója, amely a szülőföldjén nehéz helyzetben élő emberek megsegítését szolgálja. Emiatt már börtönbe is csukták, ahogy ez más társaival az elmúlt hónapokban történt, a napokban is megtörténik. Vallja, amíg egy olyan gyermek is van, akinek 5 km-t kell gyalogolnia, hogy a családjának ivóvizet vihessen haza, mindaddig értelme van munkájuknak. Céljairól, tanulmányairól és hitéről mesélt.

Mondj magadról néhány szót!

Tízen vagyunk testvérek, 8 lány és 2 fiú. Gomában közgazdaságtudományt tanultam. Tanulmányaimat követően egy civil szervezetnél kezdtem el dolgozni, ahol kiszolgáltattott emberek, nők, kézi bányászatot végző emberek érdekvédelmével foglalkoztak. Számos vidéki faluba és városba utaztam, láttam az emberek szenvedését, az alapvető szükségletek: ivóvízhálózat, áram, egészségügyi ellátás és oktatáshoz való hozzáférés hiányát. Úgy éreztem, hogy amit teszek, nem elegendő, mivel a szervezet, ahol dolgoztam, nagy mértékben függött a szponzoroktól, támogatóktól. Fiatal társaimmal együtt önkéntes alapon hoztuk létre mozgalmunkat, melynek a LUCHA nevet adtuk (Lutte pour le Changement, „Harc a változásért”). Úgy gondolom, hogy a politika és a hivatalos szervek feladata lenne az emberek helyzetének megoldása. Szeretném jobban megérteni, hogyan működik a politika és hogyan gondolkodnak a politikusok. Ezért tanulok most politológiát a Sophia Egyetemen. Az itt megszerzett tudás által szeretnék hatékonyabban segíteni a kongói embereknek.

Korábbi tanulmányaidhoz képest a Sophia Egyetem és az ott szerzett tapasztalatok miben mások?

A Sophián nem csak politikatudományt tanulunk, hanem politikát egy sajátos megközelítésből, amelynek célja és színtere a testvériség közvetítése és megélése. Olyan politikát akartam tanulni, amely pozitív értéket tűz ki maga elé. Közel 30 ország diákja tanul itt, nemzetközi jellegéből eredően nem csak különböző tudományágakat tanulunk, hanem a hallgatókkal való kapcsolatokon keresztül a különböző kultúrákat is

megtapasztaljuk és megismerjük. Másrészt a tanárainkkal is személyesebb a kapcsolatunk.

Mesélj az országod politikai helyzetéről, Gomáról és a mozgalmatokról!

Hazám jelenleg nagyon összetett problémákkal áll szemben. Bonyolult meghatározni a konfliktus okozóit, szereplőit. Mi, civilek kívül állunk, de benne is találjuk magunkat a helyzetben. Abban hiszünk, hogy a változás, amiről álmodunk, nem kívülről fog érkezni, hanem a kongóiaknak kell küzdeniük azért, amit el szeretnének érni. A LUCHA olyan mozgalom, amelyben kampányokon és más békés akciókon keresztül képviseljük azt a sok problémát, amely a társadalomban az emberek életét és jogait megnehezíti, veszélyezteti: felhívjuk a figyelmet a helyi lakosok szükségleteire és az ellenük a hatalmi szervek által elkövetett jogtiprásokra. Változásért küzdeni nem veszélytelen, mert az igazság követelését a politikai vezetők fenyegetésként élik meg, ők pedig nem akarnak lemondani a megszerzett hatalmukkal és az érdekeikkel együttjáró előnyökről. Ezért számos vezető szemében ellenséggé váltunk,

Micheline Mewendikévei albumából (3)

Micheline és a LUCHA tagjai többek között azért küzdenek, hogy a kongóiaknak legyen ivóvizük.

A ballonon ez olvasható: „Goma vizet akar, Goma élni akar.”

hiába hangsúlyozzuk, hogy küzdelmünk nem bizonyos emberek ellen irányul, hanem a rászoruló emberek megsegítésére.

Mi jelenti a legnagyobb nehézséget a munkád során, és mi ad motivációt számodra? Kikkel dolgozol együtt a mozgalomban?

Mozgalmunk aktivista társaink által önkéntesen belefektetett munkán alapul, ők elsősorban fiatal civilek, diákok, egyetemi hallgatók. (Micheline gyermekkorától ismeri a fokolárt, amelynek felépítési-struktúrája példát jelent mozgalmunk működéséhez.)

Rengeteg nehézség van, hiányoznak a tárgyi és pénzületi eszközök is ahhoz, hogy mindent meg tudjunk valósítani, amit szeretnénk, és a fiataloknak nincs munkája, hogy pénzzel támogatni tudják tevékenységünket. Kiszolgáltattak is vagyunk, hiszen a demokrácia nem működik megfelelően, ezért nem vagyunk biztonságban.

Szeretem az országomat, és a benne élő embereket, szeretnék hasznos cél érdekében dolgozni. Érzékenyen érint Kongó és az ott élő emberek helyzete.

Hiszem azt, hogy Afrika, az általános közvéleménnyel ellentétben, nem szerencsétlen emberek kontinense, hanem boldog embereké. Nem azért vagyunk boldogok, amink van, hanem attól a meggyőződéstől, hogy milyenné válhatunk. Bennünket fiatalokat boldoggá tesz a tudat, hogy főszereplői, tevékeny részesei és reménye lehetünk országunknak.

Mit jelent számodra az Istenbe vetett hited, hogyan segít a munkádban?

Hiszek Istenben, keresztény vagyok. Isten szava számos esetben inspirált. Jézus élete, ahogy saját korában vezetőként fellépett, igazi példát ad számomra arra, ahogy Isten a cselekvésben megjelenik, és Ő nem olyan, mint egy félreértett titokzatos Isten. Számomra Isten a Szeretet.

Van olyan pillanat is, amikor olyan segítségre van szükségünk, amelyet embertársaink nem adhatnak meg. Például amikor valakit a biztonsági szervek elfognak, börtönbe zárnak, és minden igyekezet, minden érv hiábavalónak látszik. Úgy érezzük, hogy kiszolgáltattak vagyunk, és nem tudjuk befolyásolni a helyzetet. Nagy ráhagyatkozásra van szükség. Istent szeretni, ez segít nekem, hogy kitartsak abban, amiben hiszek, és motivációm arra, hogy ne csüggedjek. ■

KRÍZISHELYZET

Adjunk bizalmat!

Fejes Annamária

Napjaink gazdasági, politikai, társadalmi krízisét szemlélve, sokszor felmerül bennem a kérdés, hogy hol van mindebben az én személyes felelősségem, és egyáltalán, tehetek-e valamit. Fiatalként sokszor érzem magam kicsinek és tehetetlennek. Amerre csak a szem el-lát, erőszak, bizalmatlanság, kétségbeesett és zavarodott emberek. A jövő ijesztő, nem látjuk, hogy merre robog velünk a vonat. Miért tűnik olyan átláthatatlannak és leküzdhetetlennek a mai krízis? Azért, mert nem merünk egymás szemébe nézni! A média csak addig tudja elhitetni a tömegekkel, hogy a bizalom gyengeség, és elkerülhetetlenül bukáshoz vezet, amíg nem vesszük a bátorságot, hogy felemeljük a tekintetünket, és meglás-suk a másokban ugyanazt a vágyat az egységre, ami ben-nünket is hajt. Mintha a híradásnak az lenne a legfőbb célja, hogy félelmet keltsen, és elszigetelje az embereket egymástól. Ezért is nagyon fontos ma tudatosítanunk ma-gunkban, hogy mi döntjük el, hogy mit akarunk nézni, és hogyan akarjuk látni a világot. Ez nem azt jelenti, hogy mint a strucc, a homokba dugjuk a fejünk, hogy ne kelljen szembeesülnünk a világban történő katasztrófák súlyá-val. Sokkal fontosabb, hogy ne adjuk fel a reményt, hogy minden ember szívében jelen van a jó. Ha sikerül ilyen hozzáállással nekifutnunk a hétköznapi kihívásainknak vagy a nagy kríziseknek, akkor az egyetemes testvériség építőivé válhatunk.

Egyetemes testvériség... Hatalmasnak tűnik, szinte megfoghatatlannak. Akkor mégis hogyan válhatunk az építőivé? Minden pillanatban, amikor van bátorságunk a biztonsági zónánkból kilépve megbízni a másokban, újra-kezdeni, tiszta lapot adni, megbocsátani. Mert ha erre ké-pesek vagyunk, akkor hirtelen minden leküzdhetetlennek tűnő akadály elhárul, és már nem egy politikai ideológia, vallási hovatartozás, világkép vagy borszín előítéletére ala-pozva látjuk a másikat, hanem lehetőségünk nyílik tény-leg őt látni a maga valóságában. Ezzel pedig máris egy kis lépést tettünk afelé, hogy megtörjön a globális közöny és bizalmatlanság jege. ■

STATISZTIKÁK

Elvándorlás

Szabó Zoltán

Az elmúlt 5-6 évben gyakran lehet hallani, főleg személyes történeteken keresztül, hogy egyre többen költöznek külföldre munkavállalás céljából, és sokan nem is kívánnak visszatérni Magyarországra.

Először tavaly látott napvilágot egy hivatalos kutató-si eredmény, amely 350.000-re teszi azok számát, akik a rendszerváltás óta elhagyták hazánkat és tartósan külföl-dön élnek. Ez az elemzés nem számol azzal, hogy közülük sokan nem térnek vissza, ugyanakkor az elégtelen adatfor-rások miatt elismerik a szerzők, hogy ez a számadat jóin-dulattal is csak becslésnek számít. Ami tovább borzolja a kedélyeket, hogy a közelmúltban megjelent egy felmérés, amely szerint 2014-ben kétszer annyian hagyták el hazán-kat, mint 2013-ban, és sajnos ez egy folyamatosan romló tendencia. A felmérés alapján készült elemzés szerint nem láthatók olyan folyamatok, amelyek rövid- vagy középtá-von megfordítanák ezt. Társadalmilag komoly teherterhel, hogy az elvándorlók a középréteghez tartozó fiatalok, vagyis a jövő teherviselésének oszlopai.

Ez a jelenség sokk-szerűen éri a magyar társadalmat, hiszen nincs hozzászokva ilyen folyamatokhoz. A rend-szerváltás előtt – amikor még disszidálásnak hívtuk – nagyon kevesen tudtak élni ezzel a lehetőséggel. A kilenc-venes években bár megindult némi elvándorlás, az nem volt jelentős. Érezhető ugrás 2009-től figyelhető meg. A hazai társadalom hasonló jelenséget (leszámítva a há-ború, vagy forradalom generálta exodusokat) az Osztrák–Magyar Monarchia idejében élhetett meg. Ha korabeli írásokat olvasunk, láthatjuk, hogy ez akkor is nagy prob-lémát okozott: Kezdetben a kormányzatok úgy gondolták, hogy „megszabadulnak” a társadalom periferiájára szo-rultaktól, de a maihoz hasonlóan akkor is a középosztály indult útnak jelentősebb arányban.

A folyamatok akkor változnának, ha a gazdaság jó irány-ba mozdulna el, de ez nem az egyes személy szintje. A mi szerepünk talán az, hogy ne engedjük, hogy a kiábrándult-ság megbénítson, hanem mindennapi helytállásunk alapul-jon a reménységre, amely csak a szívünkben indulhat el. ■

Konzultál az egyház

Paksy Eszter

A tavalyi után most újra szinódusra készülnek a bíborosok, októberben folytatják a megkezdett gondolkodást a család témájáról.

Mi pedig – hívő nép – már szinte meg sem lepődünk, hogy véleményünket a pápa kikéri, az előkészítő bizottság a szinódus záródokumentumához kapcsolódó kérdésekre válaszainkat, meglátásainkat világszerte összegyűjti, elemzi, figyelembe veszi.

Pedig micsoda esemény ez! Mennyi előítélet dől meg, ha őszinték vagyunk magunkhoz! A politikában ismerjük a népszavazás intézményét – ahol sokminden manipulálható a kérdés feltevésének módjával, és ahol csak feketén-fehéren igent vagy nemet mondhatunk. Ismerjük a jelenlegi kormány által feltalált nemzeti konzultációt, ami azért erősen rokon a kampányolás műfajaival. Még a közvélemény-kutatás tűnhet hasonló területnek, de ott is kilóg a lóláb: tudjuk, hogy azért kíváncsiak a véleményünkre, hogy minél jobban el tudják adni termékeiket.

Ferenc pápa kitart forradalmi újítása mellett. És a sokszor kritizált „egyszemélyes” vezetésű egyház ezúttal kihasználja katolikus, azaz globális jellegét. A világ minden tájáról összegyűjti egyszerű plébánosok, lelki vezetők, családok, családokkal foglalkozó mozgalmak véleményét és tanácsait. Ilyen széleskörű és a helyi valóságban gyökerező tudással semmilyen társadalomkutató intézet nem fog rendelkezni erről a témáról.

Tehát az egyház szinódusi megnyilatkozása nem valamilyen transzcendens hitbéli fogalom, vagy csak a pápa vagy néhány teológus gondolatának kötelezően elfogadandó gyűjteménye, hanem a legátfogóbb kutatás alapján kiérlelt tanítás lesz.

Kétségtelen, hogy a Szentlélek is hozzáadja a magáét. De nemcsak a szinódusi atyák hallgatnak majd hangjára, hanem mi, mindannyian, akik elgondolkodtunk a feltett kérdéseken, megvizsgáltuk tapasztalatainkat és legjobb tudásunk szerint válaszoltunk azokra.

Az e felett érzett örömmön és némi büszkeségen túl él bennem az a remény, hogy az egyház más témákban is folytatja majd ezt az új szokást, sőt, hogy a részvételi demokrácia ezen megnyilvánulását átveszi egyszer a polgári politika is. ■

pixabay.com

© Depositphotos.com / MonkeyBusiness LLC

A nagy krízisek ellenére is a testvériség építőivé válhatunk.

Bár sokan elhagyják az országot, ne veszítsük el a reményt!

A világról összegyűjtött véleményeket beszélük át a szinódusi atyák.

Magyar Kurír

KI AZ INTERNET URA ÉS PARANCSOLÓJA?

Kihívások és a szükséges közös elvek az egyesült (digitális) világért. Interjú Fadi Chehadéval, az ICANN elnökével.

A történet szinte kriminek hat, de a tét jóval nagyobb, mint egy bűnügyi nyomozásnál. Most dől el, milyen lesz a jövőben a világ, legalábbis a digitális világ. Egységes vagy megosztott? A tények magukért beszélnek: A kezdetekkor, 1998-ban az Egyesült Államok Kereskedelmi Minisztériuma az ICANN-ra (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers, nonprofit magánszervezetre) bízta a feladatot, hogy kezelje a rendszert, ami az Internetet egyetlen globális hálózattá (a domain nevek egységes rendszerévé) teszi, és meghatározza a technikai szabályokat, hogy hatékony, stabil, biztos és világ-szinten egységes lehessen.

Az ICANN működési rendjének különlegessége, hogy a döntéseket kezdettől fogva nemcsak a kormányok hozzák meg, nem is csak magánszemélyek, mint a tőzsdén, vagy szakértők, mint a nemzetközi szakértői bizottságokban. Bármelyik állam polgára, bármelyik civil szervezet vagy csoport részt vehet a gyűléseken, a világhálóra vonatkozó projektek és döntések megvitatásában. Az USA Kereskedelmi Minisztériuma viszonylag enyhén élt ellenőrzési jogkörével – bár ez lényeges szempontokra vonatkozott –, így lehetőség nyílt a net igen szabad és pozitív fejlődésére.

2012

Az ICANN elnökévé választják Fadi Chehadét, egy libanoni származású kopt keresztény amerikai állampolgárt, aki mérnökként dolgozott a Bell Laboratóriumoknál, az IBM-nél és más szoftvercégeknél, angolul, arabul, franciául és olaszul beszél. Új posztja elfoglalásakor ezt ígéri: „Meg fogok hallgatni másokat, áttetsző leszek, és a közjó érdekében fogom meghozni döntéseimet.”

2013

Két esemény teljesen megváltoztatja a kilátásokat. Egy hét éven át tartó széleskörű konzultáció után az ICANN éves kongresszusa úgy dönt, felszabadítja a legfelső szintű tartomány (ld. box) névhasználatát, és ami még fontosabb, kitör a Datagate-botrány: Edward Snowden kém ország-világ előtt felfedi, milyen kiterjedt az USA hálózati kommunikációt ellenőrző ténykedése.

Sok más nemzet nevében Dilma Rousseff Brazília, Angela Merkel pedig az Európai Unió képviselőitében hivatalosan tiltakozik az ENSZ Közgyűlésénél.

2014

Két meghatározó esemény történik: Obama kormányzata kijelenti, hogy nem fogja megújítani az ICANN-nel 2015 végén lejáró szerződését, és magát az ICANN-t kéri fel az átmenet előkészítésére. Ennek hatására felszínre törnek a világháló jövőjével kapcsolatos rejtett vágyak és félelmek, heves összecsapásoknak lehetünk tanúi. Fadi, Rousseffel együtt Brazíliába összehívja a NetMundialt, amelyen 85 ország képviselőjében 800-an vesznek részt. A világkonferencia célja, hogy lefektesse az Internet kormányzási alapelveit és működési stratégiáját. Az eseményt követően az ICANN Brazíliával és a Word Economic Forum-mal együtt beindítja a NetMundial kezdeményezést, ez egy világszintű, mindenki számára nyitott koordinációs szerv, melynek célja, az Internet „új, több pólusú kormányzásának kialakítása”, hogy ezentúl senkinek se legyen hatalma a többiek fölött. Az ICANN feladata a világháló kezelésének összehangolása volt technikai szempontból, de immár

Fadi Chehadé az ICANN non-profit szervezet elnöke. Feladatuk a rendszert úgy összehangolni, hogy az Internet egyetlen globális hálóként működjön.

szükség van egy olyan eszközre is, amely azt szabályozza, „mire” használjuk a netet. Hiányzik a nemzetközi szabályozás a világháló olyan tipikus problémáira vonatkozóan, mint a szólásszabadság, az adatvédelem, a biztonság az informatikai támadásoktól, a kiskorúak védelme, stb.

Interjú Fadi Chehadéval

Készítsünk mérleget az eltelt három éves elnökségről!

Megváltoztattuk az ICANN-t: egy „amerikai, technikai feladatokat ellátó” intézményből egy világméretű közösséggé váltunk. Előtte csak három vagy négy országban dolgoztak munkatársaink, ma 28-ban. Megváltozott a mód is, ahogyan aktivitásainkba új embereket vonunk be. Minden évben több milliárd dollárt költünk arra, hogy lehetővé tegyünk olyan emberek részvételét is a találkozóinkon, akiknek nincs pénzük. Szingapúrban nemrég egy nyitott kongresszust tartottunk 120 országból, több mit 3000 fő részére. Arra törekszünk, hogy az ICANN egy mindenkinek nyitott otthon, oázis legyen. Az oázis távolról észrevehető és vonzza az embereket. Hogyan vonzhatjuk be az embereket, hogy részt vegyenek az ICANN tevékenységében? Ha megteremtjük a konszenzus igazi modelljét, ahol egy tárgyalóasztalhoz ülnek a kormányok, cégek és a civil szféra képviselői. Ez az ICANN modellje, mely másutt nem létezik. Mikor egy évvel ezelőtt

Fotó: CN (3)

megszerveztük a NetMundial-t, a kormányképviselek külön helyiségben akartak tárgyalni, mondván, nem lehetnek egy szinten a többi résztvevővel, és majd a kész javaslatot nyújtjuk be nekik döntéshozatalra. Azt válaszoltuk, hogy velünk együtt kell dolgozniuk, mindenki egyformán hozzászólhat. Először sokan, például Kína és Oroszország nem örültek ennek, de végül mindenki bekapcsolódott a munkába.

Sikerülni fog az Internet semlegességének megőrzése? 2015 kulcsfontosságú év, Ön optimista?

Idén igazi párbeszédet kell kialakítani az összes szereplő között. A kormányoknak a semlegességet kell támogatniuk, rászorítani a cégeket, hogy a felhasználók érdekeit tartsák szem előtt. A semlegesség alapvető fontosságú, mert lehetővé teszi, hogy az Internet közösségi információforrás legyen. Ha ezen változtatunk, akkor a háló olyan világgá fog válni, ahol az, akinek sok pénze van, meg tudja változtatni a többi felhasználó életét. Az Internetnek az egyenlőség eszközének kell maradnia.

El kell kerülni a téma elpolitizálódását is – bár ez sajnos már elkezdődött –, hisz olyan óriási és sürgős problémákat kell megoldanunk, mint az Internet irányítása, a kiskorúak és a

Fotó: CN

magánszféra védelme, a biztonság. A vallásoknak is fontos szerepük van. Az egyiptomi elnök meghívott, és találkoztam az egyiptomi szuniták nagy muftijával, hogy együtt gondolkozzunk, mit tehetnénk a világban élő muszlim fiatalok megsegítéséért, hogy ne rossz és erőszakos irányzatokat kövessenek. Azt javasoltam, hogy találkozzunk a pápával is, amibe ő beleegyezett. A világbékéért elkötelezett közös lelkeségi háttérre van szükség, mert nehéz döntések következnek. Ki mondja meg, melyik weboldal pozitív, melyik negatív? A párizsi támadáskor Hollande kérte az erőszakra bujtó weboldalak tiltását, de egyelőre nincs nemzetközi egyezés, szabály. Ki dönti el, melyik weboldal rossz egy muzulmánok? Bonyolult dolog, de meg kell találnunk az utat.

Konszenzusra van szükség a net irányításához. Genfben megkérdeztem a Vöröskeresztől, hogyan tudtak száz év alatt olyan szervezetté válni, melyet még a háborúban is mindenki tiszteletben tartott. Elmondták, hogy nem jogi

szerződések alapján, hanem közös elvekből kiindulva érték ezt el. Ezért igyekszünk a NetMundial-lal a közös elveket meghatározni.

Nem érzi magát kicsinek a globális kihívások előtt?

Én nagyon kicsi vagyok, hiszen a léleknek kell az emberekben dolgozni ahhoz, hogy a dolgok megváltozzanak. Ahogy Chiara Lubich mondta: „Csodálatos, kicsiny kristályok vagyunk, de a Nap fontosabb nálunk.” 2015 végére határoztuk meg az átmenetet, és a mostani lépések ezt készítik elő. Obama bejelentése sok egymásnak feszülést eredményezett az Internet közösségben, és ez fáj nekem. Amikor az amerikai kormány kivonul majd az ICANN-ből, a közösségnek önmagában kell megtalálnia az erőt, amivel egységesen megy tovább. Akkor is, ha nem lesz egyetértés minden kérdésben, a közjő szolgáltatának szemléletét kell érvényre juttatni. Arra törekszem, hogy ez az erő növekedjen. ■

Forrás: CN

Fordította és szerk.: Prokopp Katalin

Kulcsszavak

Fontos megismerni néhány, látszólag technikai, valójában politikai-stratégiai kifejezést.

SEMLEGESSÉG: Az Interneten minden kommunikáció egyforma prioritással utazik, attól függetlenül, hogy feladója gazdag vagy szegény, közismert vagy ismeretlen. De egyre többen fizetnek azért, hogy üzleti vagy katonai érdekből, bizonyos üzenetek elsőbbséget élvezzenek.

TARTOMÁNY: Minden emailcím a @ után található tartományhoz tartozik. Például terjesztes@ujvaros.eu jelzi, hogy az eu (Európai Unió) legfelső szintű tartományon belül van egy második szintű tartomány, jelen esetben az ujvaros, amihez az adott emailcím tartozik. Ez teszi lehetővé, hogy minden üzenet eljuthasson a címzetthez. A legfelső szintű tartomány jelezhet földrajzi egységet, általában az ISO országkóddal (.hu vagy .eu), és lehet általános (.com vagy .org).

DIGITÁLIS DIKTATÚRA: Minden, számítógépen vagy mobiltelefonon végzett internetes tevékenység rögzítve marad. A kémeken kívül a digitális világ gazdái, ahogy mondani szokták „a web urai” legalább hárman vannak: Google, a reklám világhatalom, amely torzítja a keresési eredményeket, hogy a fizetős klienseket előnyhöz juttassa, valamint a Facebook és a Twitter, ezek az intim szféránkra alapozó eszközök, melyek kipuhatolják izlésünket, vágyainkat, hogy azután a legjobban fizető hirdetőnek eladják.

FELDARABOLÓDÁS: Ha Kínában vagyok és rákeresek a „Tienanmen tér” szóra a neten, nem jelenik meg semmi. Az Internet nem mindenhol egyforma, néhány országban korlátozzák a hozzáférhető oldalakat. Lehet, hogy pár év múlva egy vagy több ország leszakad, saját internetet készít vagy átveszi az új (2015 végén megalakuló) ICANN felügyeletét, hogy kontrollálhassa a böngészést. Így az Internet feldarabolódna, ellenőrzött lenne, és megszűnne egyetemessége.

Igaz, hogy az Eucharisztia csak egy darab kenyér, egy dolog, de az egyetlen olyan dolog, ami nem a Földről származik.

Isten „dologgá” lett

Egy nap beléptem a templomba, és ahogy letérdeltem az Oltáriszentség elé, azonnal egy gondolat, szinte egy hang futott át az agyamon: „Milyen buta vagy, hogy egy darab kenyeret, egy dolgot imádsz!” Hitem persze azonnal felül akart kerekedni, és válaszként ilyesfélét gondoltam: „Ha nem imádnám ezt az ostyát, akkor biztos öntenék magamnak egy aranyborjút. Mi, emberek, nem vagyunk képesek úgy élni, hogy ne tömjénezni valakit, ha más nem, saját magunkat.” Aztán kimentem a templomból és úgy gondoltam, hogy ez csak egy pillanatnyi érzés volt, futó gondolat. Ezzel szemben mintha egy tüske maradt volna a lelkemben. Világos teológiai definíciókba kapaszkodtam, logikus magyarázatokba, ezek kielégítették ugyan az elmémet, de a lelkemet nem tudták megnyugtatni. Persze az élet, a munka ment tovább, de ez a gyötrődés a bensőmben nem hagyott nyugodni.

Az volt a benyomásom, hogy olyan vagyok, mint a hajótörött, akinek van még ereje úszni, de milyen cél felé? Ide-oda dobáltak a hullámok. Ismételtettem magamban, hogy hiszek az Eucharisztia isteni voltában. De ez csak egy szó volt számomra, és ha kimondtam, fájt. Múltak a hónapok, és egyik reggel, teljesen váratlanul... partot értem. Lelkem mélyén kirajzolódott a megoldás, a balsamot jelentő magyarázat: „Igaz, hogy az Eucharisztia csak egy darab kenyér, egy *dolog*, de az egyetlen olyan dolog, ami nem a Földről származik. A Jelenések Könyve biztosít bennünket arról, hogy „új Ég és új Föld” vár ránk, dolgokról beszél, és nem fantáziaszüleményekről vagy szellemekről. Ott is minden meglesz, de az „más” dolog lesz, és minden dolog Isten lesz. Megértettem, miért a másik élet záloga az Eucharisztia. Maga az élő Krisztus maradt itt közöttünk kenyér színében. A teremtett dolgok közül Ő az egyetlen érték, ezért ha Vele táplálkozunk, minden másnak értéket adunk. A körülöttem lévő világ, amire úgy tekintettem, mint pusztán anyagi valóságra, lerombolta bennem az egyetlen igazi értéket, ezért éreztem magam hajótöröttnak. Most azonban béke töltött el, és elrendeződött az életem. Megláttam, hogy bár titokzatosan, de az új Ég és az új Föld a valós jövő, az életem folytatása. ■

Fotó: CV

Forrás: CN, 2015/3
Fordította: Tóth Judit

Isten nagy „találmánya”

Folytatjuk a Fokoláre Mozgalom alapítójának naplójából és beszédeiből vett, eddig még kiadatlan részletek közlését, melyek az „isteni együttélés” újabb árnyalatait juttatják kifejezésre Krisztus és a belőle táplálkozó keresztény között.

A keresztény élete az Euchariszta. Egész napunk ebben összpontosul, ebben a találkozásban, ebben a beszélgetésben. Itt a világ számos ügyét el lehet rendezni, azzal a hittel, hogy már meg is kaptuk.

1970. március 27.

Néhány napja intenzívebb életet kezdtem az Istennel való egységben. Tény, hogy Isten az otthonomban lakik, mivel az építész úgy tervezte, hogy a kápolna a ház középpontjában legyen. Ott van az ajtón túl, és észreveszem, hogy bár érzékeink számára nem jelenik meg, mégis hat, mert behatol a lelkekbe. Nagyon tapintatosan érezteti jelenlétét, és ha befogadjuk, akkor nagyobb teret foglal el a lelkünkben. A léleknek mindig megvan a lehetősége, hogy ne fogadja be Őt, de képes arra is, hogy hozzászokjon ehhez az isteni jelenléthez. Ennél fogva az életem oly mértékben megváltozott,

hogy szinte lelkiismeret-furdalásom van, annyira szép így. Ugyanakkor érzem, arra hív, hogy fölfelé tartsak a cél felé, a másik életbe. Arra tanít, hogy összeszedjem magam, mindahányszor letérek a vágányról, és olyan pillanatok, olyan órákat éljek meg, olyan munkát végezzek, mely megmarad, mert szeretet.

1971. február 2.

Ma reggel a következő gondolat jutott eszembe: ha jók akarunk lenni, akkor arra kell törekednünk, hogy nagyon jók legyünk, hisz szándékaink sohasem teljesülnek teljes mértékben, százszázalékosan, mindig túlmutatnak azon, ami lehetséges. Ha jók akarunk lenni, ahhoz azt kell elhatároznunk, hogy szentté válunk, de ha szentté akarunk válni, akkor arra kell törekednünk, hogy Isten legyünk. És az Eucharisziával ez lehetséges.

1976. december 7.

© Depositphotos.com / Galyna Andrusenko

Olyan, mint a Nap, mely minden reggel felkel.

Hol van a Szentlélek? Fél órával ezelőtt áldoztam és az eucharisztikus Jézus a szívembe költözött. És mit hagyott maga után? A Szentleket. Ha Ő ott van, és lelki-
leg „megérinthelem” Őt, akkor személyes kapcsolatom lehet vele. Ha magamba nézek, tudom, hogy ott van a Szentlélek, akit az eucharisztikus Jézus hagyott maga után.

1976. június 2.

Valaki azt mondta az eucharisztikus Jézusról, hogy olyan, mint „a Nap, mely minden reggel felkel”. Nagyon szeretem ezt a Napot, mely mindig újból fényt áraszt ránk, táplál és erőt ad, hogy „isteniek” legyünk egész nap, mert különben, ha elszalasztjuk

a találkozást Jézussal az Eucharisziában, akkor kiapadnak a forrásaink, és „emberiebbé” válunk, kevésbé „istenivé”.

1976. december 30.

Attól a pillanattól fogva, hogy Isten – nem más, mint Isten – emberré lett és eljött a földre, logikus volt, a szeretet logikája kívánta meg, hogy itt maradjon. Az Eucharisztia tehát Istennek az emberek iránti szeretetéből fakadó csodálatos találmánya.

1980. július 1.

Forrás: CN 2015/4
Fordította: Tóth Judit

Isten mindig az ember mellé áll

„De Isten, aki gazdag az irgalmasságban, igen nagy szeretetéből, mellyel szeretett minket, noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett.” (1Kor 9,22)

Isten, az Úr megjelent Mózesnek a Sínai hegyen, és e szavakkal nyilvánította ki, hogy ki is Ő: „Jahve, Jahve irgalmas és könyörülő Isten, hosszan tűrő, gazdag kegyelemben és hűségben” (Kiv 34,6). A héber Biblia ennek az irgalmas szeretetnek a leírására egy olyan szót használ (*rahámim*), amely az anyaméhet idézi, ahonnan az élet fakad. Isten „irgalmasnak” nevezi magát, és ezzel elmondja, mennyire gondját viseli minden teremtményének, akár egy édesanya gyermekének: szereti, vele van, óvja és gondoskodik róla. A Biblia egy másik szót is használ (*hesed*), hogy még inkább kifejezze az irgalom-szeretet jellegét: hűség, jóakarát, jóság, szolidaritás.

A Magnifikátban Mária is a Mindenható irgalmáról énekel, mely nemzedékről nemzedékre megmarad (vö. Lk 1,50).

Jézus is beszél Isten szeretetéről, és azt mondja, olyan mint egy „Atya”, aki velünk van és odafigyel minden szükségünkre, kész megbocsátani, és mindent megad, amire szükségünk van: „Fölkelti napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is” (Mt 5,45). Szeretete valóban „nagy” és „gazdag”, ahogy olvassuk az efezusiakhoz írt levélben, amelyből az élet igéjét vettük:

„De Isten, aki gazdag az irgalmasságban, igen nagy szeretetéből, mellyel szeretett minket, noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett.”

Pál szinte örömmujjongásban tör ki Isten rendkívüli tetteit látva: halottak voltunk és életre keltett, új élettel ajándékozott meg minket.

Az emberiség tragikus körülmények között élt a vétkek és a bűnök terhe alatt, rossz és önző vágyak fogságában, az Isten ellen lázadó rossz erők hatalmában. Isten azonban nem bünteti meg, hanem életre kelti: nem a harag vezérli, hanem az irgalom és a szeretet.

Jézus már utalt erre, amikor elmondta a példabeszédet a két fiú apjáról, aki tárt karokkal fogadta vissza embertelen körülmények közé süllyedt kisebbik fiát. Ez hangzott el a jó pásztorról szóló példabeszédben is, aki az elveszett bárány keresésére indul, vállára veszi és hazaviszi; vagy az irgalmas samaritánus története is, aki bekötözte a rablók kezére került ember sebeit (vö. Lk 15,11-32, 3-7; 10,30-37).

Isten, az irgalmas Atya, akiről a példabeszédek szólnak, nem csak megbocsátott, hanem fia, Jézus életét ajándékozta nekünk, az isteni élet teljességét.

Ezért zeng a hála himnusza:

„De Isten, aki gazdag az irgalmasságban, igen nagy szeretetéből, mellyel szeretett minket, noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett.”

Az élet igéje hallatán a mi szívünkben is öröm és hála törhet fel, mint annak idején Pál és az első keresztény közösség szívéből. Isten mindannyiunknak

commons.wikimedia.org

Isten mindig vár ránk és soha nem fárad bele, hogy megbocsásson.

megmutatja, hogy „gazdag az irgalmasságban”, és „nagy szeretetéből” kész megbocsátani és újra bízni bennünk. Nincs olyan helyzet – bármilyen bűnös, fájdalmas vagy magányos körülmények között legyünk is –, hogy Ő ne lenne velünk, ne szegődne mellénk az úton. Mindig bizalommal van irántunk, lehetőséget ad és erőt, hogy föltámadjunk és mindig újrakezdjünk.

Ferenc pápa két évvel ezelőtt március 17-én az első Úrangyala imádság alkalmával Isten irgalmáról beszélt. Aztán újra és újra előhozta ezt a témát.

Akkor így szólt: „Isten arca egy irgalmas Atya arca, aki mindig türelmes... megértő, aki vár ránk és soha nem fárad bele, hogy megbocsásson...” Rövid üdvözlését így zárta: „Ő szerető Atya, aki mindig megbocsát, aki irgalmas szívű mindannyiunk iránt. Tanuljunk meg mi is irgalmasnak lenni mindenkivel.”

Felhívása konkrét útmutatás számunkra, hogy hogyan éljük meg ezt az igét.

Ha Isten gazdag az irgalomban és nagy szeretettel van irántunk, akkor mi is arra kapunk meghívást,

hogy irgalmasok legyünk a többi emberrel. Ha Isten szereti a rosszakat is, akik az ellenségei, akkor nekünk is meg kell tanulnunk, hogy szeressük azokat, akik nem „szertetreméltóak”, sőt még az ellenségeinket is. Talán nem azt mondta Jézus: „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak”? (Mt 5,7) Nem azt kérte: „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas”? (Lk 6,36). Pál is arra hívja meg az Istentől kiválasztott és szeretett közösségeket, hogy öltssék magukra „az irgalmasságot, a jóságot, alázatot, szelídséget és a türelmet” (Kol 3,12).

Ha hiszünk Isten szeretetében, akkor mi is tudunk majd szeretni, és felebarátaink mellé állunk a fájdalmas helyzetekben és a szükségben, mindent megbocsátunk, oltalmunkba vesszük őket és gondoskodunk róluk.

Ha így élünk, tanúságot teszünk Isten szeretetéről, és akivel találkozunk, annak segítünk fölfedezni, hogy Isten gazdag az irgalomban és iránta is nagy szeretettel van. ■

Fordította: Reskovits Ágnes

Megéri kockáztatni

Mi történik akkor, ha néhányan nagy álmokat szőnek, majd veszik a bátorságot és bele is vágnak a megvalósításába?

Néhány lelkes barát kezdeményezéséből, 1997-ben indult el a Kék Madár Alapítvány, mely egy befogadó társadalomért tevékenykedik. 2005-ben pénzügyi megfontolásból – hogy ne legyen teljesen pályázatfüggő –, külső tanácsra döntött úgy, hogy belefog valamilyen vállalkozásba. De milyen vállalkozás is legyen? Egyértelmű volt, hogy fogyatékos és megváltozott munkaképességű emberek dolgoznak majd benne, mivel az alapítvány értük van. Kézenfekvő lett volna a többi foglalkoztatóhoz hasonlóan a viszonylag biztonságosan profitot termelő, szalag melletti munkában gondolkodni, ám fontosnak tartották, hogy leendő dolgozóiknak olyan munkája legyen, amit szívesen végeznek. Mészáros Andrea, az alapítvány ügyvezetője, és máig a kezdeményezés menedzsere, egy étterem alapítását álmodta meg,

ahol sok emberrel találkozhatnak, és ki-ki, képességei szerinti sokszínű, kreatív munkát végezhet. Így nyithatta meg kapuit 2007-ben Szekszárdon az Ízlelő családbarát étterem.

Mészáros Andrea addigi pályafutása hihetetlenül sokszínű, amelyet áthat az őszinte keresés, hol teheti magát igazán hasznossá: volt színházi balett-táncos országhatáron belül és kívül, szociális munkás, szociálpolitikus a bűnmegelőzésben és a gyermekvédelem területén, és pont szociális érzékenysége vezette, hogy belefogjon ebbe a kezdeményezésbe. Andrea még az építkezés megkezdése előtt, telefonon megkereste az ismert, társadalmi vállalkozásokat fejlesztő, amerikai NESsT inkubátorházat. Az amerikaiak kétségeiket fejezték ki, hogy egy vidéki kisvárosban, mint Szekszárd, mennyire fogadnak el az emberek egy fogyatékosokkal üzemeltetett vendéglőt, de azért segítettek mind anyagilag, mind tanácsokkal. Az első év végén aztán leesett a szakértők állá: ugyanis általában az ilyen vállalkozások

három-négy évnél hamarabb nem tudnak önfenntartóak lenni, az Ízlelő viszont a nyolcadik hónapban már nyereséget termelt, és igen hamar a bővítésére volt szükség. A régi napközi omladozó épületét a város bocsátotta rendelkezésükre ingyenes használatra, és most az épület felújításába fektetett nem kis összeget lakják le. A kis étterem bővítésekor arculatának kialakítása Pataky Dóra a MOME tanára jóvoltából építész hallgatók tervezési feladata lett.

Az Ízlelő a vezetőségen kívül kizárólag fogyatékos, megváltozott munkaképességű ill. tanulásban akadályozott embereket foglalkoztat. Sikerük egyik titka, hogy Szekszárdon elsőként, a gyerekek, családok szempontjait is figyelembe vevő, és nem csak hagyományos ételleket kínáló éttermet nyitottak. Ugyanis nagyrészt helyi termelőktől származó, egészséges alapanyagokkal és eljárással készített termékeket kínálnak, áraik mégis elfogadhatóak. Főleg menürendszer van, és két hónapon belül ugyanaz az étel nem kerül az asztalra, de az a la

carte kínálat is megtalálható. A nyitva tartás a dolgozók lehetőségeit veszi figyelembe.

Sok szempontból „sikeres” az Ízlelő, de mi most leginkább arra voltunk kíváncsiak, mennyiben változtatta meg az ott dolgozók életét. Erről faggattuk Gyulai Zoltánné Éva szakácsot és Kecskeméti Mária felszolgálót.

Hogyan került ide?

Éva: Két fiú édesanyja vagyok, születésem óta nagyothalló. Pályafutásom a konyhán akkor kezdődött, amikor kisebbik fiam óvodába került. Jelentkeztem az alapítványnál induló szakácstanfolyamra, melynek elvégzése után munkát kínáltak, mert épp akkor nyílt az étterem.

Mária: Születésem óta kerekesszékkel közlekedem, van egy 16 éves lányom, akit egyedül nevelek, jobban mondva édesanyámmal. Az étterem 2007-ben nyílt, előtte különböző helyeken dolgoztam, ahol mindenfélét kellett szerelni, ezek elég monoton munkák voltak. Miután leérettségiztem, ez már nem elégitett ki és kerestem olyan lehetőséget, ami szellemi kihívást is jelent. Így kerültem

az alapítvánnyal kapcsolatba, először nem tudtak segíteni, majd egyszer csak jött egy telefon, hogy lenne valami a számomra. Felajánlották, hogy egy tanfolyam elvégzése után alkalmaznának. Azóta is az Ízlelő étteremben dolgozom, felszolgálóként.

Milyen az Ízlelő étterem dolgozójának lenni?

Éva: A mostani munkám érdekes és tele van kihívásokkal. Előzőleg egy varrodában dolgoztam, ahol állandóan pelenkát varrtam, de nem szerettem, mert monoton munka volt. Azért szeretek főzni, mert a különböző munkafolyamatok miatt változatos és sohasem unalmas. Az étterem szervezésében zajló borgála vacsorákon pedig sokat tudok tanulni a vendégséfunktól és a mindenki által csak „Tanár úrnak” hívott Kovács János Venesz-díjas mesterszakácstól, aki az oktatásunkban is részt vett, de azóta is figyelemmel kísér bennünket.

Mária: Szeretem a munkámat, sokféle ember fordul meg nálunk, és jó látni nap mint nap az elégedett arcokat egy ebéd után. Vannak törzsvendégeink, akiket már név szerint ismerünk,

tudjuk, hogy milyen ételleket szeretnek, van, akinek a családját is ismerjük. Olyan is előfordult, hogy láttuk kisbabaként, és most már iskolásként tér be hozzánk. Főként menüztetés van nálunk, de sok rendezvényt is csináltunk. Esküvők, ballagások, név- és születésnapok stb. Az utcán megismernek, rám köszönnek, ha nem vagyok, hiányolnak,

Pesti András (3)

A riportban nyilatkozó Gyulai Zoltánné Éva szakács és Kecskeméti Mária felszolgáló. Szemben: Az Ízlelő étterem 2014-ben felújított belső tere.

de nem csak engem, hanem a többi kollégámat is, és ez nagyon jó érzés. De a legjobb mindannyiunk számára, akik itt dolgozunk, hogy megbizonyítottuk, másra is képesek vagyunk, mint monoton munkavégzésre (szereldék, varrodák), és hogy a társadalom elfogadó is tud lenni, csak nyitni kell nekünk is.

„Volt egy álmom közel másfél évtizedig... Egy hely, ahol a fogyatékos-sággal élők lehetőséget kaphatnak bemutatni képességeik sokszínűségét, és a legtöbbjüket jellemző lenyűgöző akaraterőt. Egy hely, ahová betérve meggyőződhetünk arról, hogy megfelelő körülmények biztosítása esetén szinte mindenre képes lehet egy fogyatékos-sággal élő is” – írja az ötletgazda Mészáros Andrea a www.izleloetterem.hu honlap nyitóoldalán. És szinte mindenre képes lehet az, aki nagyot álmodik, és küzdelmek árán is kitart álmai mellett – fűzhetnének hozzá. Köszönjük ezt a csodálatos bátorítást arra, hogy megéri kockáztatni másokért! ■

Hogyan örül nekünk Isten?

17 éves fiú vagyok, és sok mindennel szeretnék foglalkozni, de gyakran azt veszem észre, hogy túl sokat hibázok, és a döntéseimben sem vagyok következetes. Hívó vagyok, és szeretném, ha jobban örülhetne nekem Isten.

aláírt levél

Kedves levélíró! Minde-
nekelőtt szeretném meg-
köszönni a leveledet, és
mindazt, amit elmondtál.
Nagyon szép, hogy nagy
dolgokat akarsz megvaló-
sítani, mert ez azt jelenti,
hogy az életedet fontosnak
tartod, és igaz, hiteles ér-
telmet akarsz neki adni.
Viszont szembetalálad ma-
gad botlásaiddal és téve-
déseiddel. Mindez teljesen
normális, csak azt jelzi,
hogy hús-vér, törekeny em-
berek vagyunk. Hiba lenne
felhagyni a nagy dolgokkal
csak azért, mert gyengék

és esendőek vagyunk.
Pont ellenkezőleg! Ezek a
küzdelem és a lendület for-
rásai lehetnek. Ami fontos,
hogy okosan tudjunk küz-
deni és élni.

Három fontos szempon-
tot kell észben tartani:

1. Ne fektessünk túl
nagy hangsúlyt a tévedése-
inkre és esendő voltunkra,
inkább próbáljunk tanulni
a hibáinkból, hogy a később-
biket megelőzhessük.

2. Kezdjünk újra min-
den tévedés után, és ne fe-
lejtjük el, hogy a szabadság
és az érettség megszerzése
küzdelem, amihez sok türe-
lem kell, és az Istennel való
állandó kapcsolat.

3. Szánjunk elég időt az
álmainkra, minden reggel
szenteljünk egy kis időt a
bensőnkre, a teremtett vi-
lág szépségének és a testvéri
szeretetének a csodálatára.

Ami az Istennel való kap-
csolatodat illeti, emlékezz
arra, hogy közelebb van
hozzád, mint valaha, főleg
akkor, amikor gyenge vagy.
Tudod, Isten kissé különös
módon pont azokat választ-
ja ki, akik kevésbé tűnnek
megfelelőnek az ő ügyéhez,
azokat, akik vétkeznek és
tévedésekbe esnek... Úgy
tűnik, hogy mindent meg
akar tenni, hogy irgalmas
szeretetét gyakorolhassa.

És ezért butaság volna ré-
szedről nem kihasználni az
Ő végtelen szeretetét. Min-
denesetre kezdj mindig újra,
és emlékezz arra, hogy Isten,
minden egyes alkalommal,
amikor újból talpra állsz,
és próbálsz vele együtt élni,
úgy fog szeretni, mintha te
lennél mindenki közül a
legcsodálatosabb! Ilyen az
Isten örült szeretete! ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

FIATALOK

Francesco Châtel

Udvarló kerestetik

Nagyon szomorú és elkeseredett vagyok, mert nem találok egy komoly fiút sem, aki szeretne elköteleződni egy bizalmon és hűségen alapuló szerelmi kapcsolatban, akivel igazi, értékek szerinti szép családot alapíthatnánk. A plébániánkon nincsenek fiatalok, a konditeremben mindenki csak magával törődik. Próbálkoztam házasságközvetítő cégekkel és egy internetes társskeresővel is, de csak olyan férfiakat találtam, akik komolytalanok és felületeseek. Tanácstalan vagyok, mit tehetnék még.

aláírt levél

Elofvastam ezt a nagyon mély tartalmú levelet, és próbáltam igazán átérezni a helyzetet, a veszteséget, amit érzel. Így a válaszadásban is együtt érzek veled: nincsenek válaszaim, nincsenek hathatós eszközeim... Csak osztozni tudok a fájdalmaidban és kérdéseidben. Mindenki arra van teremtve, hogy szeressen, és hogy szeretve legyen, továbbá, hogy megvalósítsa élete célját, ami általában családban valósul meg. Vannak olyan emberek is, akik arra hívatnak meg, hogy ne házasodjanak meg, hanem adják magukat teljesen Istennek és

Foto: CN (2)

A mise nem ér véget

Egyik gyermekünk kicsi, a másik pici és várjuk a harmadikat. Közösen törekszünk a teendők sokaságában is az Istennel való kapcsolatunkat ápolni, elmélyíteni, de nem vagyunk elégedettek. Mit tanácsoltok?

aláírt levél

Sok kisgyermekes család teszi fel magának vagy másnak ezt a kérdést. Receptünk nincs, de megosztjuk veled azt, amit sikerült megélnünk az elmúlt években. Elég hamar megtapasztaltuk, hogy az egyik legnagyobb feladatunk: amit megéltünk a templomban, a misén, azt

© Depositphotos.com / Angel Nieto

a testvéreknek; de vannak olyanok is, akik a házasságra éreznék hivatást, de még nem találták meg, csak keresik a megfelelő embert, mint te is.

Ne hagyj abba a keresést, és ne add fel, hanem bizalommal nézz előre, és tekintve, hogy hívó vagy, próbáld meg újból felfedezni, hogy életutad Isten kezében van, és Ő végtelenül szeret téged, és tudja, hogy

hogyan és kivel fogod tudni megvalósítani az életed. Természetesen továbbra is járj társaságba, nyitott és érdek nélküli szeretettel fordulj a többiek felé: ez az egyetlen, ami megérint másokat, és gyümölcsöt terem.

Próbáld megtalálni azt a hozzáállást is, ami az építő kapcsolatokat segíti elő; és fedezd fel, hogy milyen talentumaidat vethetné be jobban. Ebben kérj tanácsot azon barátaidtól és barátnőidtől, akik ismernek. Továbbra is foglalkozz az életeddel, amiben a legnagyobb érték nem azoktól származik, akikkel együtt vagy, hanem abból ered, ahogyan élsz; ahogyan szereted azokat, akik körülötted vannak. ■

**Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági**

vigyük ki a hétköznapokba. Menjünk, tudatosan menjünk, békével. Ezzel is Ferenc pápa felhívásának teszünk eleget, hogy forduljunk kifelé. Misére általában eljutunk, időnként nem együtt, imádkozunk a gyerekekkel. Mindezt nagyon fontosnak tartjuk, de látjuk azt is, hogy az Istennel való kapcsolatunk mélyüléséhez a misén, az áldozáson túl nagyban hozzájárul az emberekkel való kapcsolatunk minősége. Egy idős rokon meglátogatása, aki elesett, és egy zsúfolt időszakban naponta lefürdetni, megéltetni, de mindenekelőtt meghallgatni. Ez ajándék volt számunkra, mert ebben az emberben Istent tudtuk szeretni. A vele eltöltött idő nem ment kapcsolatunk rovására, sőt inkább megosztottuk azt, amit külön-külön is megéltünk. Anna korábban rendszeresen találkozott más fiatalokkal, és most is próbáljuk keresni ennek a helyét az életünkben. Megosztjuk egymással

azt is, hogyan tudjuk összeszedni a lelki táplálékot, hogyan tudunk feltöltődni Istennel. Különleges ajándék volt, amikor Anna egyik gyónását befejezte, nagy béke töltötte el, imádkozott és megérezte nagymamája halálát, amit percekben belül megerősített az sms is. Anna rendszeresen foglalkozik általános iskolás korú gyerekekkel, hogy egy lelki tartalom mentén „megfogja”, megnyerje, megérintse őket Isten. Visszajelzéseikből látható, hogy mennyire fontos ez nekik, igénylik. Feleségemnek ez a baba-mama klubban is megmutatkozik, amely messze van, két gyerekekkel, pocakkal elmenni minden alkalommal egy újabb igent kér. Általában nem könnyű ezeket a kis igeneket kimondani, de mindig megtapasztaljuk, hogy ezekből lesznek a nagyobb igenek és kerülünk közelebb az Istenhez, jobban éljük egy kicsivel a veled való közösséget. ■

**EGY ANYA
MINDIG BEFOGAD,
MINDIG SEGÍT,
MINDIG REMÉL,
MINDENT
MEGBOCSÁT.**

Édesanyaként, mint Mária

Sokféleképpen tisztelhetjük Máriát.

De van egy olyan mód, amely mindegyiket felülmúlja:

amikor utánozzuk, amikor úgy viselkedünk, mint egy másik Mária itt a Földön. Azt hiszem, hogy ez tetszik neki legjobban, mert ez teszi lehetővé számára, hogy bizonyos módon visszatérjen a Földre. Törekedjünk erre, anélkül, hogy kizárnánk az összes többi lehetőséget, amivel tisztelhetjük Máriát.

Utánozzuk Máriát!

De hogyan utánozzuk? Mit utánozzunk Máriából?

Utánozzuk azt, ami a lényeg. Mária édesanya, Jézus anyja és lelkileg a mi édesanyánk. Jézus adta Őt nekünk a kereszten, János személyében az egész emberiségnek.

Legyünk tehát édesanya!

Határozzuk el: úgy fogok viselkedni mindenkivel, akivel csak találkozom vagy dolgozom, mintha az édesanyja lennék.

Ha így teszünk, akkor változást veszünk észre magunkban, forradalmat. Nem csak azért, mert előfordul, hogy saját szüleink édesanyja leszünk, hanem azért is, mert különleges, speciális magatartást tanúsítunk.

Egy anya mindig befogad, mindig segít, mindig remél, mindent elrejt. Egy anya mindent megbocsát gyermekének, még akkor is, ha bűnöző vagy terrorista.

Egy anya szeretete valójában nagyon hasonlít Krisztus szeretetéhez, amiről Pál beszél. Ha egy anya szíve lenne bennünk, pontosabban, ha azt javasolnánk magunknak, hogy az Anyának a szíve legyen bennünk, Mária szíve, akkor készek leszünk mindig szeretni a többiekkel, minden körülmények között. Így meg fogjuk tudni tenni azt, ami rajtunk múlik, hogy magunk között tartsuk Jézust, a Feltámadottat.

Ha anyai szív, Mária szíve él bennünk, szeretni fogunk mindenkit és nem csak Egyházunk tagjait, hanem a más egyházak követőit is. Nem csak a keresztényeket, hanem a muszlimokat, a buddhistákat, a hindukat is, és így tovább. A jó szándékú embereket is. Minden embert, aki a földön él, mert Mária anyasága egyetemes (vö. LG 79), mint ahogy egyetemes a megváltás is.

Máriát nem mindig szerették, de Ő mindig szeret, mindenkit szeret. Élünk úgy, mint Mária, mintha minden ember édesanyja lennénk. ■

Chiara Lubich

Forrás: centrochiaralubich.org
Fordította és szerkesztette: Tóth Judit

Bosco atya öröksége kétszáz év után is aktuális: bizalom a fiataloknak. Jobbra: Don Bosco szobra Kambodzsában, a szalézi fiatalok találkozója a szent szülővárosában, és egy oratórium Bejrútban.

Sokak barátja: Don Bosco

Életét a gyermekeknek és a fiataloknak szentelte, kreatívan és teljes erőbedobással dolgozott értük.

Ebben az évben ünnepeljük a Torino közeléből származó Bosco Szent János, „a fiatalok szentje” születésének (1815. augusztus

16.) kétszázadik évfordulóját. Ő hozta létre a Szalézi Társaságot és szervezeteit, a Segítő Szűz Mária Leányai rendet, és a Szalézi Munkatársak Egyesületét. Hatására

ezek a szervezetek túl egyének és csoportok széles köre köteleződik el azóta is a „fiatalok megmentésére”.

„Da mihi animas, cetera tolle!” – ez volt életprogramja. Ezeket a szavakat a Teremtés Könyvében találjuk, Szodoma királya szölte így Ábrámhoz: „Add nekem az embereket, a zsákmányt tartsd meg magadnak!” (Ter 14,21). Ezt Bosco atya így értelmezte a maga számára: „Uram, adj nekem lelkeket, és minden mást vegyél el tőlem!” Úgy tekintett erre a kérésre, mint a legfontosabb alapelve, de ebben nem volt semmi spiritalizálás, hiszen egy olyan lelkipásztorról van szó, aki egész életét Istennek és a fiataloknak szentelte, mindekelőtt a legszegényebbeknek és a kirekesztetteknek. Az „animas” latin szóval a keresztény nyelvezet az embernek a lelki részét írja le, mely az időben létezik, de halhatatlan: „Ha megmentetted lelkedet – írta a szent –, akkor minden rendben van, és egész életedben örömet leled ebben, de ha nem erre törekszel, akkor elveszted lelkedet és testedet,

Istent és a Mennyszágot is.” Az egész embert vette célba: a személyt, aki – bármilyen helyzetben legyen is – magasztos és elidegeníthetetlen méltósággal rendelkezik, mert Isten teremtette és szereti. Úgy tekintett az emberre, hogy az nyitott a többiekkel való kapcsolatra és a transzcendenciára, ahonnan származik és ahoá tart. Bosco atya lelkipásztori tevékenységének és szenvedélyes nevelésének ez volt a lényege: „Az ifjúság javát szolgáló dolgokban a meg gondolatlanságig is elmegyek.”

Különleges érzéke volt ahhoz, hogy konkrétan cselekedjen és figyeljen az „idők jeleire”, így felkészülten reagált minden helyzetre. Meg volt győződve arról, hogy az Úr megmutatkozik a sürgős helyzetekben is. Úgy tekintett a fiatalokra, mint „az emberi társadalom legsérülékenyebb és legértékesebb részére” és alkalmazta a szeretetteljes „titok” kifejezést, ami alatt jelenlétet, „közelséget” értett, mely képes barátságot és olyan családi környezetet teremteni,

ahol mindenki otthon érzi magát. Az oratórium a fiatalok számára „befogadó otthon, evangelizáló plébánia, életre felkészítő iskola, olyan udvar, ahol barátok találkoznak egymással, és az élet vidám.”

A fiatalok így a szerzetesek életének főszereplőjévé válnak. Kísérik őket hivatásuk kiérlelődésében, abban, hogy evangelizáljanak környezetükben és családjukban, ajándékozzák önmagukat, példaképpül szolgáljanak barátaiknak, és egy

igazabb és testvéribb világot építsenek. Azoknak a szaléziaknak, akiket elsőként küldött 1875-ben Argentínába, 12 évvel halála előtt a szent azt tanácsolta, hogy foglalkozzanak a fiatalokkal, fogadják be mindazoknak a népeknek a kulturális értékeit és gazdagságait, amelyekkel találkoznak, és osztozzanak az emberekkel aggodalmaikban és reményeikben egyaránt.

Bosco atya is Avilai Szent Terézszel együtt vallotta:

„semmi ne zavarjon”, ez meghívás volt számára, hogy mindig Istenben bízson és ne bártortalanodjon el a nehézségek láttán, higgyen – Szalézi Szent Ferenc nyomdokain járva – az ember természetes és természetfeletti erőforrásaiban, és ne titkolja a gyengeségeit és a korlátait. Mélységesen szerette az egyházat és a pápát, akkor is, ha ebből sok baja származott.

Don Bosco, a „fiatalság atyja, tanítómestere és barátja”, híres a „jó keresztények és tisztességes polgárok” pedagógiai megfogalmazásról is. Ő a „munka szentje” és a „tanoncok pártfogója”. Ő hozta létre elsőként a kiskorúak munkaszerződését, melyet a fiatal tanoncok védelmében írt alá. 1842-től fogva figyelemmel kísérte a tanoncok műhelyeit Torinóban. Esti, hétvégi és nappali iskolákat alapított, ezenfelül tanodát indított be cipészek, szabók, könyvkötők, asztalosok, nyomdászok és kovácsok számára. 1851-ben születtek meg az első olyan munkavállalói szerződések, melyeket a munkaadók, a munkavállalók és Bosco atya is aláírtak. Arra kötelezte az atya a munkaadókat, hogy a fiatal tanoncokat csak a saját szakmájukban alkalmazzák, és ne szolgáljaként vagy alantas munkát végző személyként. Kikötötte, hogy helyreigazítani csak szavakkal lehet és nem veréssel. Gondot viselt

a fiatalok egészségére, arra, hogy legyen pihenőnapjuk, és mehessenek éves szabadságra. Elvárása volt, hogy a fizetés növekedjen, mert a tanoncok a harmadik és utolsó évben már igazán dolgoztak. Meggyőződése volt, hogy a tevékenységen keresztül nem csak Isten teremtő munkájában vesz részt az ember, hanem saját magát is egyre jobban alakítja. Ezért tartotta annyira fontosnak a munkát. Mennyire időszerű ez ma is! Próféta megsejtése volt, hogy egyesíteni kell a képzést és a nevelést, a nevelésnek a társadalom átalakításában játszott alapvető szerepe miatt.

Don Bosco kétszáz év után is fontos kulturális és pedagógiai örökséget hagyott ránk. Arra ösztönöz, hogy a jelenlegi nevelési szükséghelyzet ellenére tekintsünk bizalommal a fiatalokra. Olyan életkorban vannak, amikor alapvető döntéseket kell hozniuk jövőjük, de a társadalom és az egyház jövőjét illetően is, ezért joguk van ahhoz, hogy hiteles példaképeik legyenek, akik reményt adnak az előttük álló jövőhöz, amit építenek. ■

* Szalézi szerzetes, a Pápai Szalézi Egyetem Kommunikációs és Társadalomtudományi Karának rektorhelyettese

**Forrás: CN 2015/1–2
Fordította: Tóth Judit**

Tudom, sokat kell még fejlődnöm

Csaknem 25 éve dolgozom háziiorvosként, és nagyon szeretem a munkámat. Azt szeretem a legjobban benne, hogy hosszan ismerem a betegeket, a munkatársaimat, lehet javítani a kapcsolatokon, mindig lehet újramezteni. Nagyon gazdag a tevékenységemmel kapcsolatos életem, aminek a túlnyomó része valódi megtapasztalása annak, hogy Isten ma is működik az életünkben.

Egyszer azt tanácsolta valaki, törekedjek mindig arra, ha bárkivel találkozom, mindig kapjon tőlem legalább egy „szeretet-injekciót”, ezt a munkám közben is megpróbálom élni.

Régebben nem szerettem járni a körzetemben lévő templomba, mert az utcán is, a templomban is találkozhattam a betegekkel. Úgy éreztem, nekik nincs közük a hitéletemhez, és kicsit a szégyenlősség is szerepet játszott. Aztán

© Depositphotos.com / Ruslan Iwantsov

ahogy teltek az évek, egyre inkább vállaltam előttük is a hitemet. Mostanra a betegek nagy része tisztában van azzal, hogy én hiszek Istenben. Sokan jobban bíznak bennem, meg talán azt gondolják, hogy nekem Isten is segít.

Lakik egy család például a templommal szemben, de nem gyakorló keresztények. Mindegyiknek több komoly betegsége volt és van. Amikor egyszer náluk voltam, és próbáltam tartani bennük a lelket, a bácsi azt mondta nekem: „Bízunk a doktor-nőben, mert protekciója van ott”, és a szemben lévő templomra mutatott. Utána beszélhettünk arról, hogy a sok baj ellenére mégis mennyi kis csoda volt az életükben, meg hogy imádkozom értük is.

Az egyik népes cigány család viselkedése sokat változott, amióta a körzetben dolgozom. A szülők mostanra már meghaltak,

Rendszeresen imádkozom a betegeimért, és próbálok a munka közben kapcsolatban maradni Istennel.

a négy gyermek, az unokák és a dédunokák rengeteg gondja-baja csapódott le nálam az idők során. A kapcsolatunk nem volt mindig felhőtlen, mert például számukra sokáig elképzelhetetlen volt az, hogy a rendelőben nyugodtan várjanak a sorukra, valamilyen ürgggyel mindig előre próbáltak tolni. Ők nem tették meg a saját egészségük érdekében azt, amit kellett volna, tőlem persze elvárták, hogy majd én megoldom a saját maguknak okozott bajt.

Isten különleges szeretetének éreztem, hogy a szülők gyászmiséjén is részt vettem, mert a mi templomunkban volt, áldoztam, ők

© Depositphotos.com / Alexander Rattis

pedig néztek, mert amúgy nem templomlátogatók. Azóta is tart a családdal a kapcsolatom, sokat „neveltem”, és néha konkrétan is segítettem őket. Amikor időnként füstölgők, akkor is tudják, hogy megbocsátok, és alapvetően szeretem őket. Ezt néha ki is használják, de nem bánom. Sokat alakultak, már kivárlják a sorukat, tanácsot kérnek, többnyire dolgoznak, és viszonylag jól megvagyunk.

Rendszeresen imádkozom a betegeimért, és a rendelőben is próbálok a munka közben kapcsolatban maradni Istennel. Amikor eldöntöm, hogy kinek milyen gyógyszert írjak, vagy hová küldjem, mit tanácsoljak neki, abba a pillanatnyi csendbe legtöbbször belefér, hogy megkérdem Istentől, hogy „most mit szeretnél, hogy tegyek?” Aztán engem is boldoggá tesz, amikor úgy érzem, Ő segít egy-egy bölcs tanácsadásában, vagy egy jó döntés megszületésében, mert nekem magamtól nem mindig jutott volna az eszembe.

Tudom, hogy még sok-sok dologban változnom, fejlődnom kell, de érzem azt is, ha Istenre figyelek, vezetni, segíteni fog ezen az úton, ahogy eddig is tette. ■

Nagy Márta

© Depositphotos.com / Ilze Plika

Itallal kínáltak

Anapokban beszélgettem hajléktalanokkal, egyszer csak az egyikük azt kérte, hogy csokoljam meg a homlokát. Meglepett a kérése. Belém villant, hogy Ferenc pápa is megölelte a leprást. Aztán arra gondoltam, hogy izzadt és ápolatlan homloka, Jézus homloka. Persze arra is, hogy mit szólnak azok, akik látják mindezt. Azt éreztem, Jézusnak mondanék nemet, és megcsókoltam.

Másnap reggel újra találkoztam velük. Panaszkodott egyikük, hogy milyen keveset kaptak, és arra biztatott, adjak 500 Ft-ot, hogy bort vehessen. Erre azt válaszoltam, hogy pénzt, és pláne bort

nem szoktam adni, de hozok sonkát, tojást, és a boron még gondolkodom. Vidáman elköszöntünk egymástól.

Kivittem az enivalót, figyelve arra, hogy olyat adjak, ami nekem is jólesne. Mondtam, hogy bort nem adnék. „Akkor igyon ebből – húzta ki a zsebéből a kis üveg töményt.” Nem ittam bele, mert minden fertőzés eszembe jutott. De mivel azt is mondtam, hogy nem ivott belőle, és látva, hogy ez neki mennyit jelent, ittam egy kortyot.

Erre a másik is előhúzott egy ugyanolyan kis üveget. Erről már tényleg nem tudtam, hogy beleivott-e. Talán nem. De azt is megkóstoltam.

Vállalom kell a velük való kapcsolatot, ha tényleg hiszek abban, hogy ezekben az emberekben Jézus van jelen.

Mire a harmadik is megkínált. Nem tudom, hogyan viselném el, ha tényleg kapnék valamilyen fertőzést, de azt éreztem, vállalom kell, ha tényleg hiszek abban, hogy ezekben az emberekben Jézus van jelen. Az egyik hajléktalan barátom ragyogó arccal annyit mondott, hogy én igazi zsvány vagyok. Én így fordítanám le: ez az ember valamilyen formában feltámadt. ■

Perlaki Flórián

Vadrózsa a fodrásznál

Magdi néni a rózsák szerelmese: kiskertjében mindenféle színű és fajtájú rózsát nevelget, és amikor eljön az ideje, kezébe veszi a megélezett metszőollót, és nyissz-nyissz, megmetszi a rózsatöveit. Ez a művelet persze nem fájdalommentes, így hát a kerítésen kívül növő vadrózsa részvétellel nézi kerti rokonait: „Szerénykék! Nem is sejtitek milyen édes a szabadság! Én úgy növök, ahogy nekem tetszik, nyújtózkodhatok jobbra-balra, s ha úgy akarom, még a kerítés tetejére is felkapaszkodom!” Hiába ajánlgat neki Magdi néni, aki valódi foglalkozását tekintve fodrász, egy kis

frizuraalakító nyírbálást, csak fenyegető tövisek merednek felé válaszul. A vadrózsa csak nő, növoget erre-arra-amarra, míg végül átláthatatlan szúrós bozóttá változik, ágai már egymást szurkálják, virágai egyre kisebbek, ereje fogytán. Egy este Magdi néni hazafelé jövet a munkából nedvesnek találja a kerítés menti vadrózsa alatt a földet. „Érdekes! Ma nem is esett az eső!” Közelebb hajol, s akkor veszi észre, hogy nem eső-, hanem könnycseppek gördülnek a vadrózsa leveleiről. Magdi néni kinyitja a táskáját, és előveszi belőle a hajvágó ollót. „Ez nem a legalkalmasabb, de a metszőolló most nincs nálam. Ígérem, óvatos leszek!” A vadrózsa hálásan susogtatja a leveleit. Anyák napjára Magdi néni egy gyönyörű rózsát kap a hároméves kisunokájától. „Mama! Ugye milyen gyönyörűséges? Itt találtam a kerítésen kívül. Nézd, még tündökölnek rajta a harmatcseppek!” Magdi néni közelebb hajol, s az édes illattól betelve elmosolyodik: „Nem harmat az picikém, hanem könnycsepp, ez a rózsza örömeiben sír!” ■

Forrás: CN
Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Láncreakció

Időnként kicsit figyelmetlen, szétszórta vagyok. Így történt, hogy este elég későn a 61-es villamoson hagytam a hátizsákomat iratokkal és sok pénzzel, de a mobilom és a lakáskulcsom szerencsére a kabátzsebemben voltak. Amikor rájöttem, nagyon nehéz pillanatot éltem meg. Teljesen vesztett ügynek tűnt, akkor is, ha kevés idő telt el azóta, hogy a villamosról átszálltam a buszra. Taxit rendeltem, hogy a villamos végállomására menjek, ahol kiderült, hogy az én villamosom a kocsiszínbe ment, de közben az ott várakozó villamosvezető beszélt a központtal és kiderült, hogy megvan a táskám, csak menjek érte a kocsiszínbe.

A taxis egy idősebb úr volt, aki végtelenül sajnált, ahogy szorongva ültem mellette. Mindenhol nagyon türelmesen megvárta, és végig mondogatta: „Az angyalok! Az angyalok! Az angyalok segítenek! Reménykedjünk!” Átbortorkáltam a síneken, és aki embert először találtam, nem tudott a táskáról. De aztán megjött az „én” villamosvezetőm, és nála volt a táska! Semmi nem hiányzott belőle!

Visszamentem a taxishoz, aki nem győzött hálálkodni velem együtt. Megállapítottuk, hogy vannak csodák. Azt mondta: „Csak a tisztalelkű emberekkel történik csoda!”

Amint ismét felszálltam a 112-es buszra, azt mondja a sofőr: „Na, látom, meglett!” Éppen ő volt az, aki előzőleg a kétségbeesett telefonálásomat hallotta. Mondta, hogy amint

hallotta, miről van szó, ő is betelefonált a központba. Mert bár a villamosoknak és a buszoknak más a központjuk, de kapcsolatot tudnak teremteni egymással.

Téglásy Klára

Életige

„Levelem a szeretet megvalósítása lesz, szíves teljes szeretetted. El akarom mondani, mennyire hálás vagyok az új életstílusért, amit példájával Chiara adott nekem. Nagy fájdalommal töltött el, el is sírtam magam, mikor az Città Nuova (Új Város olasz társlapja) oldalain tudomásomra jutott, hogy 2015. januárjától az életigét nem Chiara fogja írni. Semmi kifogásom nincs a nagyrabecsült és művelt Fabio Ciardi atya ellen, de ezt az alapító elleni árulás-ként élem meg. Az életige számomra mindig is közvetlen, gyors lehetőség volt arra, hogy egy hullámhosszra kerüljek Chiarával, és iránymutatása megadta az éppen aktuális havi életprogramot. Mindig magamnál hordtam az értékes kis lapot és egy pluszpéldányt, így amikor alkalom adódott arra, hogy az egység lelkeségéről beszéljek egy barátomnak vagy barátnőmnek, az életige értékes „szövetségesemmé” vált, egyfajta névjegyé ahhoz, hogy jobban bemutathassam Chiarát. Ezért esett olyan rosszul, amikor tudomásomra jutott a döntés, hogy ezentúl nem az alapítónő fogja kommentálni az életigét. Szeretném megtudni, mi az oka ennek a döntésnek? Szívből remélem,

hogy vissza fognak térni az ő magyarázataira. Az ő szentséget árasztó szavai nélkül még árvábnak érzem magam”.

Roberta

Köszönjük, Roberta, az életige és Chiara Lubich iránti „szereteted megvallását”. Előző számunkban beszélünk a Fokoláre Mozgalom alapítója boldoggá avatási eljárása egyházmegyei szakaszának elindulásáról. Ennek az „eljárásnak” az egyik előfeltétele, hogy megbizonyosodjon, továbbra is hatékony a „megvizsgált” személy üzenete az egyház és a világ számára. Leveledet ezért be kellene tenni a perdokumentációba!

Valóban nem volt könnyű szívvel meghozott döntés az, hogy a közvetlenül Chiara által írt szövegekről áttérjünk Fabio Ciardi vagy bárki más írásaira. Aki ismerte Chiarát, jól tudja, mennyire fontosnak tartotta, hogy mindenkinek megadja a lehetőséget az evangélium megélésére, közérthetővé és élhetővé tegye.

Azért született mégis meg ez a döntés, mert nem sok tényleg Chiara által írt életige van (kb. 50), tehát 4-5 évente újra ugyanazokra kerülne sor. Ezen kívül Ciardi szövegeit áthatja Chiara gondolkodásmódja és tapasztalata. Végül pedig az életige akkor hasznos, ha a jelenben megélt, ezért aktualizálni kell a kommentárt. Mindenesetre, kedves Roberta, légy nyugodt, minden számunkban lesz Chiarától egy írás.

Michele Zanzucchi,
Città Nuova főszerkesztő

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felolós kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felolós szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felolós vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

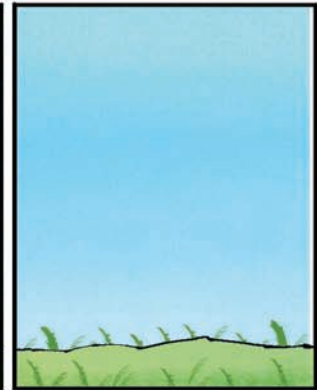
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.

© Depositphotos.com / Ratz Attila

új város

**Megjelent
Közösségi Lelkiség
sorozatunk új kötete:**

KÖNYVBEMUTATÓ

2015. május 13-án 15 órakor
a Stephanus Könyvesházban
(1053 Budapest, Kossuth Lajos u. 1).

Keresse könyveinket a május 11–19-ig
tartó XXI. Szent István Könyvhéten,
a Ferenciek terén!

új város
egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829 15005

Új Város 2015/5

9 770865 082008